

Информација

Дан сећања на страдале у НАТО агресији – 24. март 2014. године

Ове године обележавамо петнаест година од НАТО агресије на Републику Србију.

Након неуспешних преговора у Рамбујеу, 24. марта 1999. године, нешто пре 20.00 часова, отпочео је напад на нашу земљу. Бомбардовање, по обиму и бруталности, незабележено у досадашњој историји ратовања. Војска, као носилац одбрамбених активности, ефикасно се супротставила дејству из ваздушног простора, уз једновремено гушење побуне на Косову и Метохији.

НАТО је у првој фази агресије ангажовао 460 авиона, од којих 330 борбених и 20 ратних бродова, са циљем да, крстарећим ракетама и авио-бомбама велике разорне моћи, дејствујући првенствено по изабраним објектима и масовним ударима из ваздуха, за три до пет дана онеспособи наше војне потенцијале и да, истовремено, подржавајући масовну оружану побуну Албанаца, копненим снагама овлада простором Косова и Метохије.

Не рачунајући у довољној мери на способност, моралну чврстину и одлучност Војске и народа у целини, нападач постављени циљ није остварио. Умешним командовањем, применом мера оперативног и тактичког маскирања и осмишљеним, правовременим, складним и прикривеним маневрима, сви расположиви одбрамбени ресурси, ангажовани су крајње рационално и ефикасно.

Уз пропагандну кампању, изузетног интензитета, настављено је груписање снага у Македонији и Албанији и почињу припреме за копнену агресију. Дејствима из ваздуха у другој фази, знатно је повећан степен разорности. НАТО почиње да користи муницију са осиромашеним уранијумом, као и касетне и графитне бомбе. Све чешће је вршено дејство по циљевима који се никако не могу сврстати у војне. Мета су постали избеглички конвоји, густо насељени делови градова, амбасаде, енергетски и телекомуникациони системи, мостови, фабрике, возови и аутобуси, чак и институције изразито хуманитарног карактера – болнице, школе, обданишта и културно-историјски споменици. Поштовање свих конвенција међународног хуманитарног права је у потпуности изостало. Снага оружја надјачала је снагу разума. Било је то време страдања и бола. Сетимо се разарања и рана наше престонице и Ниша на пијачни дан, засутог касетним бомбама. Не заборавимо Приштину, Косовску Митровицу и караулу "Кошаре". Сведоци смо страдања Алексинца, Ћуприје и Новог Сада на Ђурђевдан. Заувек остају забележена имена погинулих при рушењу мостова Варварина и Грделичке клисуре. „Сретан Васкрс“ писало је на бомбама. Погинуло је око две и по хиљаде цивила, цинично названих „колатералном штетом“, а међу њима, уистину и непоречиво невиних, деведесеторо деце. У одбрани слободе и независности отаџбине, животе је положило преко хиљаду припадника Војске.

Рат је завршен потписивањем Војнотехничког споразума у Куманову, који је наша држава у потпуности испоштовала.

Из подсвести, и даље, допиру звуци сирена, брујање авиона и експлозије. Нека они не буду препрека опроштају. Савремена историја добија другачији ток, али из ње, свакако, не

можемо истргнути имена оних којих нема и материјалне доказе свега што нам се десило. Никада и никако не би требало да заборавимо неправду и страдања, доживљена током 78 страшних дана пролећа 1999. године.

Србијом ничу нове грађевине. Земља се обнавља, рађа се нови живот. Неимари Андрићевског духа зидају нове мостове.

Чувајмо успомену на наше погинуле и сећајмо се како оних који своје животе положише бранећи отаџбину, тако и свих невино страдалих током НАТО агресије на Србију.

Својом жртвом су себе уградили у њену будућност и у њен живот.